

Obě dnešní podobenství pojednávají o růstu semene.

1ní o zasetém semeni, které samo vzrostlo, ohraničuje odpovědnost a kompetenci člověka. Evangelium musí být hlásáno, ale Boží království se vyvíjí podle vlastních zákonů: jeho příchod nemůže být ani uspišen ani přivozen lidskou námahou. Nemíchejme se proto příliš Bohu-hospodáři do jeho plánů. Naším úkolem je pouze rozsévat, ale starost o vzrůst náleží Pánu.¹

2hé podobenství je **o hořčičném zrně**, které je velké asi jako špendlíková hlavička², a přesto z něj vyroste keř, který v Orientu dosahuje výšky až 3 metry.³ Taková síla dřímá v Božím slově.¹

Měli bychom si častěji opakovat tato dvě podobenství a důvěřovat v sílu křesťanské pravdy, když vidíme, jak ubývá věřících v kostele, jak děti křesťanských rodičů jdou jinou cestou, jak ubývá kněžských a řeholních povolání...²

Skutečné křesťanství nebylo nikdy masové a svatých křesťanů bylo vždycky málo.² Síla křesťanů však nespočívá v jejich matrikovém množství, ale v kvalitě. Vagón semene, které ztratilo klíčivost, nikdy nevyváží hodnotu jednoho živého, schopného vyklíčit. Neboť pouze toto jediné semínko zajišťuje další úrodu, další pokračování života.

Podobné je to s milostí posvěcující u křesťanů. Jen ta zajišťuje pokračování našeho života i života církve do věčnosti. Proto neustále a pravidelně obnovujme život své duše pro věčnost přijímáním svátostí smíření a eucharistie.

1 – Josef Bradáč: Krátké homilie 2, str. 14-15, 3. PÁ

2 – Josef Bradáč: Krátké homilie 3, str. 63, 30. ÚT

3 – Katolické noviny 24/1979, str. 1 (V. Štěpán: Ve svatém zápalu)